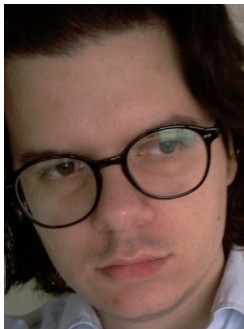

Пише: Никола Танасић
уторак, 11 јул 2017 21:18

□ (Не)очекивана вест из Вашингтона

Српска јавност, иначе гладна добрих вести, са великим задовољством и неприкривеним тријумфализмом дочекала је вест, да је Амерички технички комитет ИСО 639-2, са седиштем у Конгресној библиотеци у Вашингтону, [одбио да додели индивидуални језички код](#) за такозвани „црногорски језик“. При томе је комитет званично саопштио да „не постоје никакви докази“ у прилог тврдње да „црногорски језик није само варијанта српског језика која се говори у Црној Гори“. Представници овог тела су нагласили да би издавање посебног кода за говор Црне Горе изазвало „информационе проблеме у библиотекарству“, јер нико не би могао са сигурношћу да каже да ли је неки текст објављен на „црногорском језику“, или просто на језику Срба из Црне Горе. Иста аргументација би важила за текстове на „црногорском језику“ објављене у Србији, будући да географска локација издавача једноставно није основ да се један говор прогласи за језик.

Вест је, наравно, изазвала огромну резигнацију и гнев код монтенегринских националиста, који су добили крила након ступања Црне Горе у НАТО, и обновили своје захтеве за заштитом „језичког идентитета“ Црне Горе, инсистирајући на новом таласу разрачунавања са српским језиком (и именом) у тој земљи. Зашто и не би, кад им је Конгресна библиотека очигледно нанела неправду, будући да је потпуно идентични аргументи уопште нису спречили да посебан код доделе „хрватском језику“ (потпуно неразлучив од српских западних наречја, уз допустив изузетак латиничног писма, које је, додуше, у Србији више коришћено од матичне ћирилице) и „босанском језику“ (чије се постојање оспорава чак и у његовој матичној држави – БиХ). Да ли се кадровска номенклатура у овој угледној америчкој институцији променила, да ли су „хрватски“ и „босански“ језик пре двадесетак година били питања од већег политичког значаја, или су просто амерички лингвисти и библиотекари проценили да се „негде мора повући црта“, остаје да се нагађа. Било како било, одмах након објављивања неугодне новости, у медијима се појавио један од аутора озлоглашеног (и исмеваног) „Црногорског правописа“ Миленко Перовић (иначе професор на Филозофском факултету у Новом Саду, који је матични факултет за српски језик и лингвистику уопште на Новосадском универзитету) са једном [самодовољном тирадом](#) о „значају црногорског језика“ у борби против „великосрпског рада на расцрногорчавању Црногораца“, против „екавизацијске окупације“ и „говора Ибарске магистрале“, која свакако кулминира разметљивом тврдњом да је пројекат „црногорског језика“ – „по мери Његошевог генија“. Укратко,

Пише: Никола Танасић
уторак, 11 јул 2017 21:18

много крупних и учених фразе, али ниједан аргумент којим би се оспориле једноставне тврдње америчких лингвиста.

Монтенегринска хистерија на страну, кудикамо су занимљивије реакције српске јавности на ову неочекивану вест о нечему што би требало да буде потпуно неупитно и саморазумљиво – док је обичан народ ликовео, најважније језичке институције српског народа су ћутале, као што упорно ћуте већ осам година, да се случајно не замере „колегама из региона“. Медијска реакције је била у духу српских медија – површна и таблоидна. Одлука Конгресне библиотеке разгласавана је тријумфалистички у практично истим медијима који су нам претходних месеци нашироко трубили о значају [м а р г и н а л н е и п р о б л е м а т и ч н е „Д е к л а р а ц и ј е о з а ј е д н и ч к о м ј е з и к у“](#), која је, уз њихову подршку, од једног потпуно безначајног документа иза кога не стоји ниједна институција од угледа постала регионални културни феномен.

Чији је посао да штити српски језик?

Пише: Никола Танасић
уторак, 11 јул 2017 21:18

То нас управо доводи до сржи овог проблема. Конгресна библиотека у Вашингтону се сасвим случајно нашла на бранику српског језика, не зато што је наклоњена српском народу, нити зато што има интерес да чува интегритет српског културног и језичког пространства, него зато што се неколико службеника ове институције служило елементарним здравим разумом и – *радило свој посао*. С правом можемо да поставимо питање – како је дошло до тога да се интегритет српског језика брани у Вашингтону?! Где су били јавни апели, отворена писма, научни скупови српских лингвиста, професора универзитета и академика, који су били конкретни потези САНУ, Матице Српске, Београдског и других универзитета, да се ова интелектуално увредљива крађа српске језичке баштине не дозволи?

Уместо „рата за српски језик и правопис“ добили смо капитулирање пред „језичком реалношћу“ Балкана; уместо законске и институционалне заштите српског језика и писма добили смо „босански језик“ у школама у оквиру српског система образовања (уз [парадржавни „надзор“](#)

Бошњачког национално већа над изјашњавањем школараца о томе којим језиком говоре); уместо спровођења и заштите члана 10 Устава Србије имамо општи прогон ћирилице са српских улица, из српске штампе и медија. Питањима заштите српског језика баве се ентузијаста (и понеки политичар), док матичне институције у најбољем случају ћуте, ако већ директно не гурају клипове у точкове српској страни у овој неравноправној борби.

Пре неки дан смо у оквиру фестивала „Егзит“ имали трибину која се бавила

[промовисањем тзв. „нашег језика“](#)

и већ поменуте „Декларације“ (тј. „права да свако ко хоће зове српски језик како хоће, само да не буде српски“), а све то на културној манифестацији која се одржава под покровитељством Министарства културе Србије, и финансира из српског буџета.

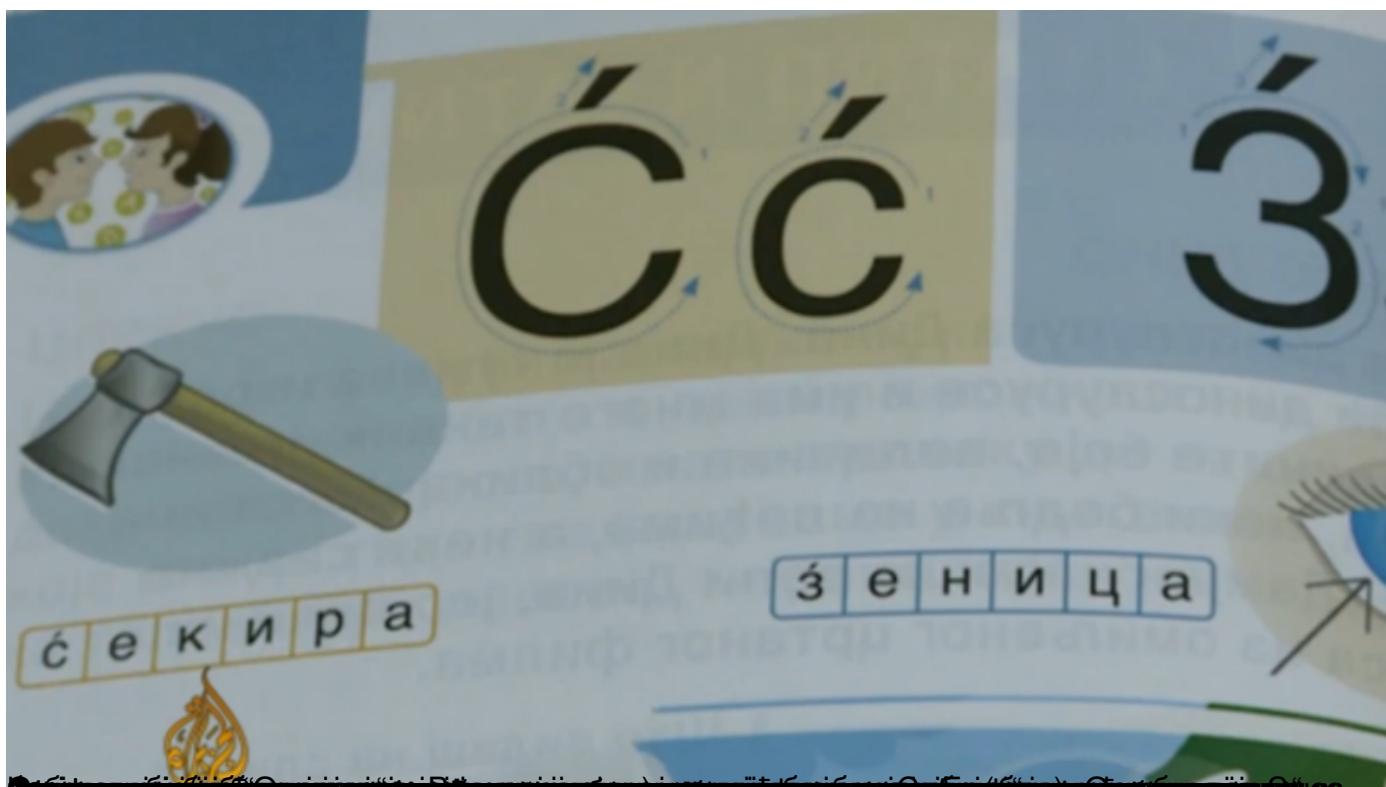
Уосталом, да ли је матични универзитет Миленка Перовића икада реаговао на његово језичко политиканство и ненаучну идеологизацију језика, па макар да заштити углед струке и институције којој Перовић припада? Да ли је, можда, председник САНУ

Владимир Костић, који се хвалио својом „

[храброшћу да српској јавности саопшти истину](#)

“ о Космету, некада ту храброст демонстрирао саопштавајући истину и ноторну чињеницу да у Црној Гори и БиХ говоре српским језиком?

Пише: Никола Танасић
уторак, 11 јул 2017 21:18

Пише: Никола Танасић
уторак, 11 јул 2017 21:18

